

Kitaro Caravansary-ren erritmora

Miren
AZKARATE
BADIOLA

Ez dut oroitzen ostiral bat preso eta iheslarien aldeko enkarteladarik gabe Donostiako Parte Zaharrean. Ostiralero-ostiralero, beroa nahiz hotza egin, Ertzaintzaren probokazio eta kargekin, galerna sartu nahiz txingorra bota... Hantxe ateratzen zen musika berbera (Kitaro Caravansary) zeraman kotxea, atzean pankarta eta ondoren bi ilaratan hamarnaka eta ehunka herritar sorbalda gainean lagun edo senidearen argazkia zeraman kartelari helduta, ia besarkatuta.

Umetan ama eta anaiarekin oroitzen ditut ostiraletako bueltaxka horiek. Plaza Berrira iritsi eta paretaren aurka txukun-txukun jarrita zeuden kartelak banan-banan. Lehendabizi, gertuko lagun

bat bilatzen genuen; hartuta bazegoen, auzoko norbaiten irudia aukeratuko genuen, eta hori ere norbaiten eskuetan egonez gero, edozein preso politikorena hartuko genuen. Askotan, zuzenean iheslarien silueta beltza hartu izan dugu zuzenean, hormaren kontra gelditzen ziren azkenak.

Urteak aurrera, lagunekin edo auzo-koekin joaten nintzen, erritual berberak eginez.

Ondoren, ni preso izanik, barreraren beste aldetik bizi izan nuen, jakinik norbaitek nire argazkia zuen kartela hartuko zuela ostiralero arratsaldeko 20.00etan.

Euskal preso politikoen kolektiboak 700dik gora preso izan zituenean ere ez

zen kartel bakar bat ere geratzen paretaren kontra. Hantxe zituen bi esku Donostiako kaleetan paseatzeko. Bere etxeratzearen aldeko aldarriekin norbait, ezaguna edo ez, berarekin gogoratzen zela adierazteko.

Orain, 34 urte luze ondoren, Donostiako Parte Zaharreko enkartelada, beste herri eta auzo askotakoa bezala, azken ostiraletan soilik egingo da. Oraindik ere ehundik gora preso eta 25 iheslari eta deportatu ditugu etxeratzerako aldarria egiteko, azkena etxera aske eta bizirik iri tsi dadin bidea ez baita amaitu.

Atzokoa berezia izan zen. Lerro haue-tatik, mila esker urte hauetan guztietan ostiralero enkartelada antolatzen eta parte hartzen ibili zareten guztiei. •

Irribarria, edo telebistan ikusten ez dena

Asier ALESTARAN

Euskal Telebistako “Gure kasa” saioan gonbidatuta, Telleria anaiek Iban Mayo txirrindulari ohia elkarrizketatu zuten duela urte batzuk. Bere ibilbideari errepasoa eginez, 2003an Alpe d’Huez gainean lortu zuen Tourreko etapa garai-pen gogoangarriaren irudiak erakutsi zizkieten, ia horiek ikustean zer oroitzapen zetozkion galdetuz. Erdi serio erdi txantxetan, halaxe erantzun zuen Igorreko txapeldun handiak: «Kristoren gosea pasatzen nuela».

Izan ere, oso gutxitan ikusarazten da goi mailako kirolariaren ezkutuko sufrimendua. Aste honetan, adibidez, ki-

rol mundua aztoratu duen albistea Iker Irribarriaren agurra izan da. Harrigarria egin zaigu, aurreko larunbatean Binakako Txapelketa nagusiko partida jokatu –ongi jokatu eta irabazi– zuelako Rezustarekin Laso eta Eskirozen aurka. Eta asteartean bertan beste partida bat jokatu zuelako Tolosan.

Baina azalpena, argia, berak eman zuen: minez amaitzen zituen neurketak. «Partiden ondorengo egunean ez nauzue inork ikusi» argigarri batekin laburbildu zuen arazoa Eibarren eman zuen prentsaurrekoan. 2021eko martxoan eskuin belaunean egin zioten ebakuntzak ez du amaitu bere oinazee-

kin eta 26 urterekin utzi beharko du pilota profesionala historiako Buruz Buruko txapeldun gazteenak.

Hala ere, eta goi-mailara inguratzen den gazteak dena poza eta algara ez dela azkar antzeman ohi duen arren, kirolak badu zerbait oso erakargarria, gizakia bereziki liluratzen duena: historiara pasatu eta jendearen oroitzapenetan iltzatuta geratzea. Mayoren garaipena sekula ahaztuko ez dugun bezalaxe, Irribarriaren 2016ko sotamanoak ere ez ditugu inoiz ahantziko. Eta halaxe opa diot berari ere, bere pilotari urteak gogoratu ditzala irribarre batekin, minak erabat ahaztuta. •